

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In mijn preek van vandaag
wil ik met u eens nadenken
over Petrus.

Een bijzondere leerling van Jezus.
Spontaan, direct, iemand die alles durft,
kortom een bijzondere leerling van Jezus.
Ik zelf ben iets meer, denk ik, als Johannes.
Johannes was meer een denker, een beetje filosofisch,
wat meer bescheiden, de apostel van de liefde.
Maar Petrus was vooral snel en direct.

Ik geef u twee voorbeeldjes
van die snelheid en directheid van Petrus.
Jezus vroeg eens aan zijn leerlingen:
'Wie zeggen de mensen dat Ik ben?'
Nou, dan geven de leerlingen allerlei antwoorden.
Maar dan gaat Jezus een stapje verder.
'Maar jullie, wie zeggen jullie dat Ik ben?'
En wie geeft er dan als eerste een antwoord?
Ja, natuurlijk, Petrus.
Petrus antwoordt dan als eerste:
'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.'
Een prachtig antwoord.
Misschien hadden de andere leerlingen
dat ook wel willen zeggen.
Maar Petrus ging voorop.
Prachtig.
Dat is Petrus.

Een ander voorbeeldje van Petrus.
Petrus, de durfal.
Het is de Goede week, de lijdensweek van Christus.
De soldaten en de dienaren van de hogepriesters
samen met Judas
willen Jezus gevangen nemen.

En dan ineens wordt Petrus kwaad.
Hij pakt zijn zwaard en slaat
bij een van de slaven van de hogepriester zijn oor af.

Ik hoorde eens van een vechtersbaas
die later tot geloof was gekomen,
maar die zei:
'Petrus had natuurlijk
de kop van die slaaf willen inslaan.
Maar, of hij sloeg mis,
of die slaaf wist op tijd weg te duiken
zodat alleen zijn oor werd afgeslagen!
Ik had daar nog nooit aan gedacht.
Maar ik denk dat dat zeker mogelijk was geweest.
Maar hoe het ook zij:
Petrus durfde.
Geen watje.
Als het nodig was sloeg hij er op los.
Maar Jezus was het daar natuurlijk niet mee eens.
Ik zelf, eerlijk gezegd, vind het eigenlijk wel sympathiek.
Maar Jezus zag natuurlijk ook wel in:
Dit kan natuurlijk niet.
Maar het laat wel zien:
Petrus durfde alles als het nodig was.

Maar nu komt er iets heel anders!
Weet u, wij denken bij grote zonden
altijd aan iets heel ernstigs.
Een moord. Of een grote diefstal
of al dat soort ernstige dingen.
Maar weet u wat het gekke is:
Bij al die grote zonden zijn vaak ook wel
verzachtende omstandigheden te bedenken.
Wist u dat de meeste mensen die
anderen seksueel hebben misbruikt,
-ernstige zonden dus,-
vaak zelf als kind al waren misbruikt.
Natuurlijk praat je het daarmee niet goed.

Maar het laat wel zien dat grote zonden
niet zomaar uit de lucht komen vallen.

Maar weet u, de ergste zonden
zijn vaak daarom juist die kleine zonden.
Die kleine zonden, waar eigenlijk
geen verzachtende omstandigheden voor te bedenken zijn.
Maar gewoon die kleine zonden,
waarvan je achteraf zegt:
Hoe had ik zo stom kunnen zijn!
Je schaamt je dood.
Zo stom, zo laf, zo kinderachtig.

Als we kijken naar de eerste grote zonde in de Bijbel,
dan denken we meestal aan
Kaïn die zijn broer Abel dood sloeg.
Moord.
En dat direct al in het begin van de Bijbel.
Maar toch was dat niet de eerste zonde.
De eerst zonde was iets heel anders.
De eerste zonde was Adam en Eva,
die, heel stom,
liever naar de slang luisterde,
-de slang als beeld van het kwaad,-
dan te luisteren naar de liefdevolle stem
van God hun Schepper en Vader.
En zo aten zij van die ene verboden boom.
Voelt u de stommigheid?
Hoe hebben we zo stom kunnen zijn?
Dat zijn vaak de grootste zonden.

Nou, dan gaan we weer even terug naar Petrus.
De spontane Petrus, die alles durfde,
die tegen Jezus zei:
'Ik zal u nooit verloochenen!'

En dan vlak voor het sterven van Jezus
komt daar zo'n stom slavinnetje
en zegt tot driemaal tegen Petrus:
'Hé, jij bent toch ook één van hen.'
En Petrus antwoordt tot driemaal toe:
'Nee hoor, helemaal niet.
Ik ken die man zelfs niet!'
En dan kraait de haan.
Voelt u de pijn van Petrus.
Alsof de grond ineens onder zijn voeten wegzakte.
Petrus, die dacht dat hij alles durfde,
tuint er in.
Door zo'n eenvoudig, stom slavinnetje.
Hoe heb ik ooit zo stom kunnen zijn!

Maar nu komt er iets heel moois
in het evangelie van vandaag.
Nu vraagt Jezus tot driemaal toe aan Petrus:
'Hou je van Mij?'
Maar Petrus voelt nog steeds de pijn
van die afgang vlak vóór Jezus' sterven.
Wat moest hij nou antwoorden?
Petrus die altijd zo zelfverzekerd was,
wist het even niet meer.

En zo antwoordt Petrus, maar nu heel onzeker:
'Ja Heer, Gij weet dat ik U bemin.'
En bij de derde keer zegt Petrus nog iets uitgebreider:
'Ja, Heer, Gij weet alles;'
Met andere woorden:
U weet alles.
U weet ook nog wel hoe ik U,
net voor uw sterven,
tot driemaal toe heb verloochend.
U weet alles.
Maar dan weet U ook dat ik U bemin,
ook al stelt dat dus allemaal niet zo heel veel voor!'

Ontroerend, hè!
En toch hou ik van deze Petrus.
Stoer, oprecht, een durfal.
Maar nu ook kwetsbaar en gevoelig.
En dat maakte uiteindelijk deze Petrus
tot eerste onder de apostelen.

Misschien vraagt God ook wel eens aan ons,
aan u of aan mij,
als we iets heel stoms hebben gedaan:
Hou je van Mij...?